ДОБРИ ЧИНТУЛОВ
БОГДАНЕ, МОЙ МИЛИ СИНЕ

Богдане, мой мили сине,
що ти сърчице строши,
чак дотам да ти изстине
всичко, що ни весели?

Нещо ли ти се случило,
та умислен тъй стоиш?
Ил стрела на либе мило
порази те, та тъжиш?

Нищо, нищо, майка мила,
нищо не ми се случи,
мисъл в мене се вселила
и главата ми ечи!

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ
БЪЛГАРИ ЮНАЦИ

Българи юнаци,
ще ли още спим?
Дигайте байраци,
да се освободим!

О лъв, събуди се
от дълбокий сън,
силно провикни се
от Балкана вън.

Сбирай си децата
в гъстите гори,
силен им в сърцата
огън разпали!

Те като в горната
ще да се сберат,
после в градищата
ще да пропълзят.

Олеле горкана!
Нашият народ
вика по Балкана
да го избави бог.

Пушки и топове
като загърмят,
саби и ножове
ще да зазвънчат.

Левски глас
вика нас,
турски глас
бяга от нас.

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ
БЪЛГАРИЙО, МИЛА МАЙКО!

Българийо, мила майко,
ще ли още ти да спиш?
Ил не знаеш колко сладко
ти ще ни развеселиш?

Твойте синове юнаци
искат в Балкан да вървят
и със дядови криваци
мръсни турци да секат.

Нека пращат други сили
свойте войски във Балкан,
те ще паднат тамо лесно
от българский ятаган.

Те ще паднат, то се види,
бог на помощ ни върви,
който против нази иди,
той сам себе си срами.

Ний с хайдушки славни чети
ще отидем във Балкан,
с нази сърби, черногорци
против общият душман.

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ
ДВАМА ПРИЯТЕЛИ

— Поклонниче на Аполона,
къде е писано в закона,
та толкоз рано излезна,
без да ме чакаш, в път тръгна?

Защо под облака небесен
стоиш ти тъй като унесен?
Кажи, приятелю, как си?
Що се замисли пак сам си?

— Сам си? О, аз не бях самичък,
когато дойде ти едничък
и ме попита: ти как си?
Тогаз останах аз сам си.

Ела, седни и ти при мене,
прилично то е сега време,
да видиш в този сгоден час
къде със ум се носех аз.

Я погледни наоколо си
как всичко мами и ум носи,
припомня стари времена,
народната ни старина!

Аз минах селото Преслава,
достигнах и до таз морава
и като гледам тез места,
макар да нямат те уста,

кръвта ми силно те вълнуват
и на душата ми хортуват:
„Запри се, та си почини
при тез свещени старини!“

Като от коня си отседнах,
спокойно тука се облегнах,
обърнах поглед аз навред,
изгледах всичкото наред.

Отде се мисли появиха,
та в мене всичко съживиха,
преминалото се яви
и ми душата съживи!

Аз видях древната столица,
на наште градове царица,
Преслав със свойте старини
във Хемуските планини!

Във бащините си палати
цар Крум от мислове крилати

разхождал се обиколен,
душевно много нажален.

За мир два пъти се обаждал,
нарочно пратеник проваждал
до Никофора гордий цар,
на византийци господар.

Но никак гордий цар не слуша,
но повече уши запуша
и се присмива в веселба
на царска Крумова молба.

Крум трети път му изпроводи
от свои верни скороходи,
дано Никифор се склони
да пощади деца, жени.

Но всичко пусто и напразно!
Никифор казва гръмогласно,
че нищо той не ще да чуй,
и Круму във лицето плюй.

Сърце се Круму наранява,
душата му се разярява
и като някой гладен лев
провиква се със стрешен рев:

„О, вишний боже безпределний,
и ти, Перуне огнестрелний,
кои от горния ефир
боравите над долний мир;

кои със правдата в ръката
въртите по света делата,
по нея всички да вървят,
кои живеят по светът!

Насам, насам се обърнете,
насам си погледа втренчете,
та вижте с ваший верен глед
врага, Никифора проклет!

За милост той не ще да знае,
да тъпче правдата дерзае;
като разбойник нападна
на бащината ни страна!

Ако да имам аз погрешка
и тъпча правдата човешка,
на всички богове гневът
да ми увисне на вратът!

Ако ли ази съм невинен,

то нека огънят ваш силен
врага в глава да устрели,
рода му долу да свали!

О, скоро, скоро, воеводи,
навред пратете скороходи,
народът да се призове
и тука да се събере.

Оттука да го наредите
места да хване по горите;
да чака, да не влиза в бой,
приказ догде не вземе мой.“

Веднага в всичката Преслава
голямо-мало се разшава:
кой ножа носи да кали,
кой чанта пълни със стрели,

кой тетиви на лък обтяга,
кой вранен коня чеше, стяга
и клето му сърце трепти,
кога да тръгне, не търпи.

По българското всичко царство,
под Крумовото господарство,
зад тебе или пред очи
навред за бой сал глас ечи:

война, война непримирима
за бащината ни любима,
война противу лютий враг,
нечакан гостенин недраг!

Но на! Никифор наближава,
нахлува в Крумова държава,
наред той коли и плени,
не ще да знай деца, жени.

В Хемуски планини наскочи
и право към Преслава сочи
и нея той да изгори,
народа ѝ да измори!

Но бог набесни не допусна
врагът със жадността си гнусна
народ невинен тъй да трий,
докрай кръвта му да изпий.

Крум вече се добре приготви,
премина друмища и локви,
войската му се настани
зад тез високи планини.

Във старо време планините
със дърва били все покрити,
с дъбрави и със гъсталак,
обвиснали с зебен шумак.

Там всеки българин, достоен
на бой да иде като воин,
захванал място във леса
и чакал сал за бой гласа.

Крум строга заповед проводи,
за да завземат вси проходи
и да оставят сал един
за византийски исполин,

да чакат свободно да мине
със зверските си той дружини
и щом пристигне във градът,
прохода да заобиколят.

Току-що Крум това изрече,
ей че Никифор се изпречи,
нахлува право във градът
и повелява да пленят.

На туй пример сам той подаде,
като каза на войни млади,
хазната царска във градът
за него те да задържат.

Таквози кесарево щене
на всички даде дързновене,
захващат всички да пленят,
наред без милост да сечат.

И вред в столищата Преслава
плач и ридане се раздава;
ни стар, ни млад не пощаден
от врага люто разярен.

Когато вече се насити
на страстите си зверовити
да гледа как да угоди
и радва се, че победи,

донасят му хабер веднага,
по-скоро казват му, да бяга,
че е отвред обиколен,
на българи ще падне в плен.

Никифор се на коня мята,
на него като птица лята,
насам-нататък криволи,
местата да обиколи.

Когато вече вред обиде
и със очите си сам виде,
че няма где да се спаси,
на войните си разгласи:

„Човек, макар да би бил птица,
да хвърка като гълъбица,
не може никак отърва
злочестата си тук глава.

Но щита няма ний да сложим,
ще да се бием колко можем,
догде ръцете ни държат,
кръв ще проливат, ще сечат.“

Никифор тъй като издума,
зелената във леса шума
веднага силно зашумтя
и тропот конски затуптя.

С войската си се Крум затече,
на всяко място се препречи,
захванал се е страшен бой
между двете войски безброй.

Бръмчат унило тетивите,
пищят във въздуха стрелите,
ножовете навред лъщят,
тела човешки те сечат.

Пръхтението на конете
и трясъкът на щитовете
разнасят се далеч в леса
и си възвръщат пак гласа.

Въздишания се тежки дигат,
до сини небеса достигат,
земята силно се люлей,
кръвта човешка все се лей.

Най-сетне падна на земята
на византийците войската
и клюмна вирнатият нос
като трева по сенокос.

Сам си Никифор тук загина
с віртоглавата си дружина,
със всичките си големци
и със придворните скопци.

С сърдечна радост Крум погледна
на тази кървава победа;
хвала въздаде с викове

на българските богове.

А на Никифора главата
като улови за косата,
погледа и се причерви,
душата му се разгневи.

„Когато, рече, не щеш мира,
за тебе острата секира,
о, враже гордий, опознай,
небето отреди за пай!

Вий, мои предани другари,
достойни, верни главатари,
България се отърва,
вземете сега таз глава,

вземете, та я отрежете
и черепа й очистете
от всякаква нечистота,
щото докарва гнусота.

На огъня я изварете,
със чисто злато обковете,
писецът със кистцата си
да я опише, украси.

Да бъде тя за спомен чаша
на славната победа наша,
със нея ний ще да пием,
кога на сбор се съберем.

Когато българин пирува
и в радостта си тържествува,
със пълна чаша във ръце,
наздраве, братя, да рече.“

— Кажи ми сега ти, наздраво,
не ти ли отговорих право,
когато тука преди час
не бях сам си, ти казах аз?

Ха, качвай се сега на конят,
мъглите виж, на дъжд се гонят;
доволно, стига да стоим,
път дълъг ний ще да вървим.

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ

ИЗЯСНИЛО СЕ НЕБЕТО

Изяснило се небето,
приятното слънце огря
и златни лъчи по полето
със щедра десница разля.

Природата се съживила,
и весела всичката твар,
в сърцето си е оградила
за божията слава олтар.

Нам всичкото напоминава,
че пролетно време дошло,
дошло веселба да раздава
там, дето царува тегло.

О, колко за нас са приятни
светливите тези дни,
след бурните, мъчни преврати,
студените и мрачни нощи.

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ

ИЗПРОВОДЯК НА ЕДНОГО БЪЛГАРИНА ИЗ ОДЕСА

Ти тръгваш, друже наш любезний,
достигна тоз несносен час,
когато вече в път последний
ний слушаме тук твоят глас.

Фърчи, фърчи, о друже, с радост,
фърчи към родните страни;
развесели ти твойта младост
под милите нам планини.

Небесна радост там живее
покрай студената вода;
там вятърът кога повее,
в сърца разлива веселба.

Там родните ти мили братя
и твойте майка и баща,
да те приемат във обятя,
деня те чакат и нощя.

Но там във бащини обятя,
кога те радост огради,
смисли, че общите ни братя
във мрак живеят и мъгли.

И чакат те със нетърпене
небесний свят да ги огрей
и в тях да светне просвещене
и мракът тъмен да развей.

Ний ще те помним, дето ходим,
деня, нощя и всякой час;
а тебе всинца ти се молим
да не забравяш и ти нас.

Земни от нас о, друже верний,
на вечна дружба тоз залог
и в пътят ти, път най-надеждний,
да ти е всемогъщий бог.

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ

КИТКА ОТ БАЛКАНА

Със позволение от Зевеса
прочул се беше глас в Одеса,
че красна китка от Балкана,
от хубави цветя събрана,
ще да се скоро появи.

Зарадвари се българите,
със радост смятали те дните,
кога по-скоро да я видят,
замислили да я поливат,
на много време да цъфти.

Но на току речи една година
и още повече се мина,
откакто тя не се явява;
какво горката е станала?
Дали потънала в морето?

Но на — надникна от небето
и тихом мен пришепна днес
на дясното ухо Зевес:
че мишката я уж грабнала,
а нея котката изяла.

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ
КЪДЕ СИ ВЯРНА, ТИ ЛЮБОВ НАРОДНА?

Къде си, вярна ти любов народна?
Къде блестиш ти, искра любородна?
Я силен пламък ти пламни,
та буен огън разпали
на младите в сърцата,
да тръгнат по гората.

Пламни, пламни ти в нас, любов гореща,
противу турци да стоим насреща!
Да викнем всинца с глас голям
по всичкия Коджабалкан:
голямо, мало, ставай,
оръжие запасвай!

На пояс тънки сабли запашете,
за бащината си земя станете,
колете турски племена,
пълнете с техните тела
пространните равнини,
дълбоките долини!

За нашето отечество и слава,
за нашата свобода и държава
да си пролеем вси кръвта,
да си добием волността
от нашите тирани,
неверни мюсюлмани!

Байраци български навред да вдигнем,
към бога със краст във ръка да викнем:
о, наш създательо Христе,
я виж от ясното небе,
нашето мъчение,
дългото търпение.

Благослови ти нашето желание,
на тебе имаме ний упование,
подвигът да ни е осветен,
на твоя вяра утвърден,
на славното ти име,
предвечний божи сине!

Кога в български предели настъпим,
кога вразите си от нас изгоним.

Да се възвишат знамена
на българските рамена
от върха на Дуная
в Тесалия до края.

Кога свободата си ний доставим,
кога си имената ний прославим,
да видим всички мир тогас,
и ний да викнем всички с глас,
живейте православно,
в България държавно.

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ
ПАТРИОТ

Отколе слънцето заседна,
настана нощна тишина
и зад гората близоседна
погледна пълната луна.

Тя със зарите си огряла
върху зелената трева,
дружина вярна там седяла
с войвода патушна глава.

Прохладен извор там извира
като на огън варево,
а сянка длъгнеста простира
зелено буково дърво.

Войвода дума на дружина:
почакайте под този бук,
за малко време ще замина,
че пак ще ви намеря тук.

И стана той самси тогава,
на рамо пушка си качи,
на пояс револвер запава
и мигом се отдалечи.

Върви той бърже през гората,
минава много трапища
и се прехвърля през водата
в дълбоките им долища.

А по стръмнините нагоре
пъхти и в огън цял гори,
най-сетне с божията воля
достигна сини канари.

На върха веч като достигна,
да си почине той седна,
към юг очите си издигна
и видя родна си страна.

Открил е бащино огнище,
градът, във който се родил:
где се научи, за да ище
на нежна майка поглед мил.

Нещастний във години млади
какви е претърпял беди!
Какво не стори, що не даде,
догде да се освободи.

В ръце хайдушки е изпадал,
нуждал се гладен да стои,

в градски тъмници е страдал,
железни влачил букаи.

Защо? Защото се увличал
нещастните да отърве,
без да го викат, самси тичал,
за да им помощ подаде.

Но времето се променява,
светът еднакъв не стои,
дъждът за всички превалява
и под небесата пои.

Като присъдбата изпълне,
свободен вече той стана,
да мисли кой път да прегърне
във мила бащина страна.

Обиден мъченик тогава,
мъчителите намрази,
се мисли, колчем ляга, става,
как може да ги порази.

Дружина вярна той събира,
на волята си ги склони
и времето без да простира,
реши се да се подиви,

да обикаляме планините,
мъчителите си да трий,
що теглил той злочестините,
колко-годе да измий.

Или пък родното му племе,
ако се някак съживи
и скочи, за да се отнеме,
на помощ да му се яви.

Но спи това злочесто племе
в дълбок и непробуден сън,
в тежки мъки тегли, стене,
черней отхвърлено навън.

Войвода щом си туй представи,
пот го побива по лице,
какво да стори, да направи
с раненото си той сърце.

На път когато му се падне,
макар и стар, но като млад
ще гледа как да се открадне,
към родния си тича град.

На канарите се възкача,

градът изглежда отдалеч,
порони сълзи, горко плаче,
изгубен е за него веч.

И щом престане той да плаче
и сълзите му да текат,
изново хваща пак да краче
и връща се по същий път.

Читателю, ти питаш кой е
злощастний този патриот.
Самси се усети, че той е
дядо Иванов Панайот.

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ
ПРАХЪТ НА…

Прахът на Стефана Гидика
почива тук и нам вика:
търсил съм щастие в търговия,
но всичко празно, пустотия!

Съпруга, рожбици оставих,
а за народа що направих —
за него, ах, да кажа мога —
излизам днес пред съдник-бога.

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ
ПЪЛНАТА ЛУНА ЯСНО ГРЕЙ

На Анастасия Д. Желязкова

Пълната луна ясно грей,
всичките хора весели,
мене не развеселява,
а само ме наскърбява.

Силната страст ме подканя,
свирчицата си да взема,
от дома да си изляза,
към̀то надолу да ида.

Като из пътя аз вървях,
на дясна страна погладнах,
там светло място де беше,
прекрасна мома сън спеше.

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ
СТАНИ, СТАНИ, ЮНАК БАЛКАНСКИ

Стани, стани юнак балкански
от сън дълбок се събуди,
срещу народа отомански
ти българите поведи!

Че сълзи кървави пролива
във робство милий наш народ;
високо той ръце простира
да го избави вишний бог!

И тъй ний много претърпяхме,
но стига толкоз да търпим,
да бъдем пак, каквито бяхме,
ил’ всинца да се изтребим.

Докога, братя, да се губим?
Защо да се не съберем?
Така ли вечно ще се трудим
и в робство всинца да измрем?

Я вижте, братя, погледнете
на ближните нам племена!
От тях добър пример вземете
как си прославят имена!

Станете, братя, вий станете,
начало покажете вий;
и сабите си запашете,
и помощ ще ви се яви.

На помощ сърби, черногорци
със радост ще се затекат,
а и от север храбри руси
тозчас ще да се появят.

Догде е мъничка змията,
елате да се съберем!
С крака да й строшим главата,
свободни да се назовем!

Да стане лева наш балкански,
от него вятър да повей,
та полумесец отомански
под тъмен облак затъмней!

Да си развием знамената,
да светне нашата земя,
да си прославим имената,
да гинат турски племена!

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ
СТАРА МАЙКА СЕ ПРОЩАВА СЪС СИНА СИ

Прощавай, синко, много здраве,
едничка рожбо на светът;
така съдбата нам направи
син с майка да се разделят.

Това ли чаках аз от тебе,
откак си още малък бил,
та сега в мойто старо време
в път дълъг си се наредил?

В страни ти чужди ще да идеш,
къде ти сочи съвестта,
светът и хората да видиш
и да си търсиш там честта.

Но мислиш ли ти, рожбо мила,
че ще да имам аз покой,
кога от старост и без сила
любезний образ спомня твой?

Ако да видя буря страшна
със силен дъжд да завали,
то моята душа нещастна
от страх ще скоро затрепти.

Ако трескавицата слушам
и страшен гърмел да гърми,
то аз със страх голям ще думам:
ах, сега де ли е син ми?

Когато овците заблеят,
играят, тичат по поле;
когато птичките запеят
под синьо-ясното небе,

ще думам аз: ах, птички, овци,
и вий си имате деца,
при вас играят ваште рожби,
но мойта в чужда е страна!

Кога се вече ти находиш
по чуждостранни градове
и в тази къща пак си додиш,

кой ще ти помощ подаде?

Къде е мойта майка мила,
роднините ще питаш ти,
но само нейната могила
тогаз щът ти покажат тий.

Душата ти не ще забрави
това, що ти хортувах аз.
Върви, носи си много здраве
и споменувай пак за нас.

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ
ТИ, ВЕЧНО ПЪТНИЧЕ

Ти, вечно пътниче,
ясно ми слънчице,
я се поспри.

Долу на земната
твър сътворенната,
благословенната
ти се съзри.

Виж колко радости,
милост и драгости
бог нам е дал.

В турска монархия
мила акзархия,
Сливен епархия
нам дарувал.

Днес със смирение
свято почтение
ний предстоим
пред обичливият,
богомлюбимият,
пастир на милия
наш Серафим.

Ти вседържителю,
наш утешителю
със добрини,

от нас избранному,
ангелозванному,
пастирю славному
дай дълги дни.

Колко са радостни,
весели, драгостни,
бъдещи дни.

Пастир с учение
към просвещение
с благословение

ще ни осени.

Боже, дари ни го,
вечно пази ни го
за наш покров.

Слава единному,
непостижимому,
богу всесилному
во веки веков.

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ
ВЯТЪР ЕЧИ, БАЛКАН СТЕНЕ

Вятър ечи, Балкан стене,
сам юнак на коня
с тръба зове свойте братя:
всички на оръжие!

Дойде време, ставайте,
от сън се събуждайте,
доста робство и тиранство,
всички на оръжие!

Който носи мъжко сърце
и българско име,
да препаше тънка сабя,
знаме да развие!

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ
ВЪЗПОМЕНАНИЕ

Току-що се яви зората
в един прекрасен майски ден,
излязох аз из одаята
душевно много наскърбен.

Но где и към кого да тръгна?
Кой може да ме утеши?
Към кой мъдрец да се обърна
с съвет той да ми се яви?

И тъй стоях със нетърпене,
и много, много аз мълчах,
но по сърдечно си влечене
към Трапезица аз тръгнах.

Навред там тихий вятър вее,
реката Янтра там шуми:
и славейчето сладко пее
и пътниците весели.

Мен само не развеселява
тази природна веселба,
но само ми възпоменава
за прадедните времена!

И дума: „Слушай, юноше, с внимане,
към тебе вика таен глас,
на, гледай, със възпоменане
живее всичко до тозчас.

Смисли за тази Трапезица,
за този старий, наший град,
той българска е бил столица,
и скрива прадедния прах!

Със вярната си тук дружина
Асен е някога живял,
но много оттогаз се мина,
откак със слава той гърмял.

Оттука български юнаци
далеко тичали на смърт,
високо дигали байраци,
врази кога им се явят!“

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.

ДОБРИ ЧИНТУЛОВ

ЗА СРАМ НА ЧУЖДИТЕ ЕЗИЦИ

За срам на чуждите езици
в пространството все се вреш,
кога говориш, мелиш трици,
кога те хулят, ти се смеш.

Да поразсъдиш не умееш,
пред разумните мълчиш,
пред тях езика си държиш,
като че уж благоговееш.

И мислиш, че си исполин
между разумните двукраки,
че с име свършваш ти на аки.
Бъди, какъвто щеш господин,
човешкий род, без да забикаля,
познава винаги Михаля.

Издание:
Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

ЗАСЛУГИ